

digheder har vi ikke ment at burde frafalde den Opfattelse, som ledede os til at stille Ændringsforslagene i sidste Samling, der sluttede saa sent som i Juni Maaned. Vi kan ikke se, at der er noget, der taler for at forandre vor Opfattelse, for det første, fordi der ikke for os foreligger noget som helst, der — synes vi — berettiger en anden Opfattelse. Den Skrivelse fra Ministeriet, som Mindretallet henviser til, og som skulde indeholde nye og betydningsfulde Oplysninger, indeholder i Virkeligheden ikke for mig noget som helst betydningsfuldt og kun det nye, som forbavser mig, at man fra Generaldirektionens Side fremsætter Tal, som ved nærmere Prøvelse neppe kan holde. Men endvidere har vi ment at maatte staa fast paa Ændringsforslagene, fordi de i Virkeligheden var en Følge af en Overenskomst. Det var et Kompromis. Det har Fordele, men det har, som alle Kompromisser, ogsaa sine mindre gode Sider, og jeg for mit Vedkommende — og jeg ved, at der indenfor Flertallet er nogle, som er enige med mig — er ikke i Tvivl om, at Lovforslaget, saaledes som det er forelagt af den højtærede Minister efter Forhandling med Generaldirektionen og med Tilslutning fra forskellige Sider, er mere tiltalende, end det bliver, naar det ændres ved de Ændringsforslag, som jeg nu som Medlem af Flertallet er med til at stille. Men jeg føler mig forpligtet til at fastholde dem, fordi vi sluttede disse Aftaler, og det er naturligvis med Beklagelse, jeg har set, at et enkelt Medlem af Flertallet fra sidste Aar har ment nu at kunne indtage en anden Stilling og derved tilsyneladende svække vor Stilling noget og styrke Mindretallets.

Det første Ændringsforslag, der stilles, er stillet af Udvalget og gaar ud paa at forandre den foreslaaede Generalsekretærs Stilling. Navnlig har man ønsket fra forskellige Sider at fastslaa, at denne Generalsekretær som saadan ikke netop skal være født eller selvskreven til at være Generaldirektørens Afløser under dennes Forfald af den ene eller den anden Art, og man vil ikke gerne i ham se den selvskevne Arvtager efter Generaldirektøren, hvis denne fuldstændig gik bort. Jeg hører ikke til dem, der mener, at noget saadant er nødvendigt. Jeg vilde ikke se nogen Ulykke i, at en dygtig Generalsekretær kunde blive endelig Afløser for en Generaldirektør, men jeg kan ikke se, at det vil være nødvendigt. Jeg vilde tro, at var man paa det rene med, at en af

de Herrer Afdelingschefer f. Eks. eller en Mand udenfor Statsbanerne virkelig egnede sig bedre, vilde man tage ham og ikke føle sig forpligtet til at tage Generalsekretæren. Men imidlertid, for Enighedens Skyld, for at opnaa dette Flertal, er ogsaa jeg og nogle af mine Meningsfæller gaaet med til at akkviescere ved det Forslag, som nu stilles og betegner det første Led i den truffne Overenskomst, og som særlig blev fremsat af et Medlem af Højre, der den Gang var Medlem af Udvalget og anses for jernbanekyndig. Ændringsforslaget gaar da ud paa at fastslaa den foreslaaede Generalsekretærs Ligestilling med de Afdelingschefer, der skal afløse de nuværende Direktører, oprette en særlig Afdeling for ham og altsaa gøre ham til Chef derfor, og saa udruster man ham selvfølgelig med det nødvendige Antal Kontorchefer og øvrige Personale. Det er ganske klart, at naar man træffer en saa vidtrækkende Foranstaltning som den at ophæve den nuværende Departementschefsstilling under Ministeriet for offentlige Arbejder, kan man ikke undlade at sørge for, at den Generaldirektør, der for Fremtiden faar direkte Referat til Ministeren og stilles direkte under ham, ogsaa har det nødvendige Apparat til sin Raadighed til alle Sagers fuldstændige Behandling og navnlig ogsaa til Behandling af saadanne Lovforslag og andre Sager, der kommer til at foreligge for ham. Dette Ændringsforslag stilles, som sagt, af hele Udvalget, og den Række Ændringsforslag, som jeg her skal nævne, Nr. 4, Nr. 8, Nr. 10, Nr. 11, Nr. 13 og Nr. 14, er en Følge heraf, ligesom de Ændringsforslag, der udenfor Betænkningen er stilledet til §§ 13 og 14, samt Ændringsforslagene Nr. 2 og 3, der nærmest er af redaktionel Art, men tillige indeholder den Realitet, at man straks fastslaaer, at der skal være en Overarkitekt.

Jeg vil nu gerne udsætte Omtalen af Ændringsforslag Nr. 5, som kræver en udførlig Omtale, indtil jeg har gennemgaaet de andre, hvorom der ikke er større Uenighed, selv om der nok vil blive Lejlighed til Afstemning over nogle af dem. I Ændringsforslag Nr. 7 foreslaas, at Ordet „søkyndig“ i § 6, hvor der er Tale om en Søfartschef, udgaar. Jeg er Medlem af det Mindretal, der har stillet dette Ændringsforslag, fordi vi mener, at Ordet egentlig er overflødigt. Vi mener, at en Søfartschef skal være søkyndig. Man vil ikke ret vel kunne tænke sig en ikke søkyndig Søfartschef. Man siger jo heller